

Hồi 5

Trên đất tuyết ra tay nghĩa hiệp

Gã liền nói :

-Thanh đao của lão gia tốt lắm rồi, bắt tất phải tử thí nữa.

Miêu Nhân Phượng thấy bọn chúng dùng lời nói khích để Nam Nhân Thông lấy bảo đao ra liền lăm bắm :

-Té ra bọn chúng vì thanh đao này mà đến đây. Kẻ sĩ học võ coi bảo kiếm lợi đao quý như tính mạng. Người có lợi khí võ công tăng lên mấy phần. Nam Nhân Thông mang thanh đao này, trách gì bọn họ không thèm thường. Có điều họ Nam là một văn quan thì lấy được thanh đao này ở đâu ? Vì lẽ gì bọn kia biết rõ ?

Ban đầu Miêu Nhân Phượng chỉ đề phòng mấy người có âm mưu gì với mình. Bây giờ y biết mục đích của họ là đoạt thanh đao này, lòng y bình thản trở lại, biến thành kẻ bàng quan.

Thanh bảo đao ấy rút ra khỏi vỏ. Điền Hầu huynh, chủ quán, cước phu, xa phu và tên thợ hàn đều xúm lại.

Miêu Nhân Phượng biết cả năm người cùng muốn cướp thanh đao nhưng tên thợ hàn đã đề tên kia bản lãnh ghê gớm hơn nên chưa ai dám hạ thủ, không thì Nam Nhân Thông chẳng đủ sức trói gà làm gì giữ được bảo đao cho đến bây giờ ?

Nam Nhân Thông cảm hận tên thợ hàn thốt ra những lời khinh bạc, lăm lăm muốn tử thí song thấy thanh đao của gã cũng sắc bén phi thường, nếu lâm vào tình trạng lưỡng bại câu thương há chẳng tổn hại đến vật chí bảo ?

Y nghĩ vậy bảo tên thợ hàn :

-Người biết thế là hay. Từ nay đừng động thủ nữa.

Nam Nhân Thông toan tra đao vào vỏ thì Điền Hầu huynh đột nhiên vươn tay ra đoạt lấy bảo đao, chém choang một tiếng khiến thanh đao trong tay tên thợ hàn bị đứt làm hai đoạn.

Tiếp theo nghe đến keng một tiếng. Khúc đao gãy rớt xuống đất.

Tên thợ hàn, tên cước phu, tên xa phu và chủ quán liền bao vây Điền Hầu huynh muốn động thủ liền.

Điền Hầu huynh tuy cầm bảo đao trong tay nhưng không địch lại số đông liền đưa đao trả lại Nam Nhân Thông. Hắn chìa ngón tay cái lên nói :

-Quả là bảo đao !

Nam Nhân Thông biến sắc lên giọng trách móc :

-Hỡi ơi ! Điền Hầu huynh thật lỗ mãng quá.

Y nhìn lại thấy bảo đao không việc gì mới hỷ hả tra đao vào vỏ, trở gót vào phòng ngủ.

Miêu Nhân Phượng biết rõ vừa rồi năm người kia nói khích khiến cho Nam Nhân Thông lấy đao ra tử thí để chứng nghiệm sự thật. Tất có một ngày gần đây năm người sẽ khai chiến một chuộc chiến đấu chảy máu.

Miêu Nhân Phượng tuy hoài bão tấm lòng nghĩa hiệp nhưng thấy Nam Nhân Thông cũng một loài bá đạo chứ không phải là hạng người tử tế. Y còn e thanh bảo đao kia lão đã cưỡng đoạt của người ta, rồi định bụng đến Liêu Đông tế mộ, không hỏi gì chuyện này nữa.

Sáng sớm hôm sau, Nam Nhân Thông đã lên đường. Dĩ nhiên bọn thợ hàn không ở lại trong tiệm, cả chủ quán cũng bỏ đi.

Miêu Nhân Phượng hỏi ra thì quả nhiên một tên ác khách mới đến chiều hôm qua đã cho nhà quán mười lạng bạc để hóa trang làm chủ quán.

Đi được hơn hai chục dặm, Miêu Nhân Phượng bỗng nghe trong hang núi mé tây có tiếng đàn bà kêu cứu rất bi thiết. Chính là thanh âm của Nam Tiểu thư.

Miêu Nhân Phượng bụng bảo dạ :

-Bọn ác tặc này đã đoạt đao còn muốn giết người, ta chẳng thể không can thiệp.

Y liền nhảy xuống ngực thi triển khinh công đến độ chót lao về phía phát ra thanh âm. Y vừa đi qua hai khúc quanh đã thấy máu đào lai láng trên đất tuyết. Nam Nhân Thông đầu một nơi, mình một nẻo, chết ngay đường trường. Thanh Lãnh Nguyệt Bảo Đao để nằm ngang lên mình lão. Năm tên ác nhân không một ai dám vươn tay ra lấy trước.

Nam Tiểu thư bị tên thợ hàn nắm chặt lấy hai tay không cử động được.

Miêu Nhân Phượng ẩn thân vào phía sau tảng đá lớn để quan sát động tĩnh.

Bỗng nghe Điền Hầu huynh cất tiếng hỏi :

-Chỉ có một thanh bảo đao mà năm người muốn lấy, biết làm thế nào ?

Tên cước phu đáp :

-Bây giờ cũng nhau tử đấu ai thắng thì được lấy đao. Thật là công bằng.

Điền Hầu huynh liếc mắt nhìn Nam Tiểu Thư nói :

-Bảo đao cùng mỹ nhân đều là vật khó kiếm.

Tên thợ hàn nói :

-Tại hạ không tranh đoạt bảo đao, chỉ lấy cô này mà thôi.

Tên chủ quán giả cười lạt đáp :

-Không có chuyện dễ dàng như thế được. Người nào võ công thứ nhì sẽ lấy mỹ nhân.

Tên cước phu và tên xa phu đồng thanh :

-Phải rồi ! Như thế mới phải.

Tên chủ quán giả liền nhìn tên thợ hàn nói :

-Lão huynh. Phiền lão huynh buông tay ra. Không chừng tại hạ bản lãnh vào hàng thứ hai thì nàng sẽ làm vợ tại hạ.

Điền Hầu huynh cười nói :

-Đúng thế !

Rồi hắn quay lại nhìn Nam Tiểu Thư lớn tiếng :

-Người mà còn kêu la một tiếng là ta chém chết người trước.

Tên thợ hàn buông tay ra.

Nam Tiểu Thư phục xuống thi thể phụ thân mà khóc thút thít.

Tên xa phu cười nói :

-Tiểu thư ! Đừng khóc nữa ! Tiểu thư hãy chờ một lúc sẽ có người thủ lạc.

Gã đưa tay sờ vào lưng nàng, vẻ mặt sầm sờ rất khả ố.

Miêu Nhân Phượng không nhịn được nữa, từ sau phiến đá nhảy ra trầm giọng quát :

-Quân dê tiện kia ! Các người cút hết đi !

Cả năm người giật mình kinh hãi, đồng thanh quát bảo :

-Người là ai ?

Miêu Nhân Phượng bản tính ít nói chỉ xua tay đáp :

-Cút hết đi.

Tên thợ hàn lỗ mãng nóng nảy tung mình nhảy xô lại phóng song chưởng đánh tới. Miệng gã quát :

-Người cút đi cho khuất mắt ta.

Miêu Nhân Phượng vung chưởng phản kích. Tên thợ hàn bị hất lên không bay đi hơn trượng rồi té xuống. Hồi lâu không bò dậy được.

Còn bốn tên nữa thấy y thần dũng đều bỏ vía, đứng ngẩn ra hồi lâu đồng thanh hỏi :

-Người là ai ?

Miêu Nhân Phượng lại xua tay, lần này chỉ đáp bằng một tiếng :

-Cút !

Tên xa phu rút cây nhuyễn tiên ở sau lưng ra. Tên cước phu cũng rút đòn gánh nhảy xô vào.

Miêu Nhân Phượng biết năm tên này là kinh địch. Nếu để chúng liên thủ tấn công thì trong lúc nhất thời khó bề thủ thắng. Y định ra tay bằng một chiêu cực kỳ lợi hại, liền né mình tránh khỏi cây nhuyễn tiên rồi vươn tay phải chụp lấy một đầu đòn gánh, vận nội lực cho bật lên tiếng lách tách. Cái đòn gánh gỗ táo đứt thành hai đoạn. Y lại dùng chân trái đá tên phu xa lộn đi mấy vòng.

Tên cước phu toan lùi lại nhưng Miêu Nhân Phượng vươn tay ra chụp lấy sau gáy nhắc bổng lên, liệng mạnh một cái.

Tên cước phu khác nào điều giấy đứt dây tung ra ngoài mấy trượng té huỳnh xuống đất đầy tuyết phủ.

Điền Hầu huynh biết mình không địch nổi liền nói :

-Bản lãnh các hạ thật đáng khâm phục. Thanh bảo đao này về phần các hạ. Hấn vừa nói vừa cúi xuống lượm thanh bảo đao hai tay đưa lại.

Miêu Nhân Phượng đáp :

-Ta không lấy. Người đưa cho chủ cũ.

Điền Hầu huynh sửng sốt, nghĩ bụng :

-Trên đời này sao có người quân tử như vậy ?

Hấn ngừng đầu lên nhìn thấy đối phương mặt vàng như nghệ, thần oai lẫm liệt, chợt nhớ ra điều gì liền nói :

-Té ra các hạ là Kim Diện Phật Miêu đại hiệp.

Miêu Nhân Phượng gật đầu.

Điền Hầu huynh lại nói :

-Bọn ta có mắt mà không nhìn thấy núi Thái Sơn. Nay đã bị hại về tay Miêu đại hiệp còn biết nói sao được nữa ?

Hấn cầm đao dang lên nói tiếp :

-Tiểu nhân là Tưởng Điền Hầu, được gặp bậc đại hiệp đương thời thật là tam sinh hữu hạnh. Thanh bảo đao này xin để Miêu đại hiệp xử trí.

Miêu Nhân Phượng không muốn người ta nói nhiều, toan cầm lấy để giao lại cho Nam tiểu thư. Y liền vươn tay ra cầm chuôi đao.

Đột nhiên hai tiếng veo veo vang lên. Bắp đùi ngăm ngăm đau. Tưởng Điền Hầu nhảy vọt ra xa hơn trượng chạy về phía trước. Miệng hấn nói :

-Y trúng phải Tuyệt Môn Độc Châm của ta rồi. Mau mau giữ lấy y.

Miêu Nhân Phượng nghe thấy bốn chữ " Tuyệt Môn Độc Châm " bất giác " ủa " một tiếng nghĩ thầm :

-Họ Tưởng ở Vân Nam chế độc châm nổi danh thiên hạ. Chuyến này ta trúng phải độc châm của họ rồi.

Y biết thứ ám khí này tuyệt độc liền hít một hơi chân khí lao về phía trước. Chỉ trong khoảng khắc đuổi kịp túm được Tưởng Điền Hầu. Y thọc ngón tay vào dưới nách hấn để điểm huyết rồi liệng xuống đất.

Tên xa phu và tên cước phu thua chạy liểng xiểng, bỗng nghe địch nhân trúng độc châm, bất giác cao hứng vô cùng. Nhưng chúng chỉ vây đánh đàng xa chứ không dám lại gần, chờ Miêu Nhân Phượng bị chất độc phát tác làm cho chết người sẽ liệ.

Miêu Nhân Phượng không dám hô hấp thi triển khinh công tuyệt đỉnh rượt liền tên cước phu.

Tên cước phu chẳng còn hồn vía nào nữa, vắt giò lên mà chạy.

Miêu Nhân Phượng đuổi đến sau lưng phóng chưởng đánh ra làm cho ngũ tạng tan nát.

Miêu Nhân Phượng hạ tên cước phu rồi quay đuổi tên xa phu, chớp mắt đã tới trước mặt gã.

Tên xa phu huy động nhuễn tiên bảo vệ thân mình. Gã chỉ mong chống được bảy, tám chiêu là chất độc trong mình đối phương sẽ phát tác.

Nhưng Miêu Nhân Phượng làm gì phải chiết chiêu với gã. Y vươn bàn tay to tướng nắm đầu cây nhuễn tiên đoạt lấy, đập tan đầu óc gã.

Miêu Nhân Phượng đánh chết luôn hau tên, cảm thấy đã tê chồn. Gặp lúc nguy kịch đến nơi, y ngó lại thì tên thợ hàn và tên chủ quán giả đã chạy xa mấy chục trượng. Hai tên này cũng liều một ý nghĩ chạy trốn cho xa để chờ địch nhân ngã gục.

Miêu Nhân Phượng bản tâm không muốn giết hại người nhưng lúc này mà để một tên sống sót, mình bị chất độc phát tác ngã ra tức là giao tính mạng cho họ.

Y liền rút chặt lại hai hàm răng, tay cầm nhuễn tiên rượt theo tên chủ quán giả.

Tên này xảo quyệt, tìm đường lối bùn lầy mà chạy. Nhưng Miêu Nhân Phượng khinh công trác tuyệt. Chớp mắt đã đuổi kịp.

Tên chủ quán giả thấy mình khó thoát liền cầm đao trủy thủ nhảy xổ lại.

Miêu Nhân Phượng lập tức xoay mình rất lẹ phóng chân đá về phía sau mà không thềm ngó lại, tung mình vọt đi rượt theo tên thợ hàn.

Phát cước vừa rời quả nhiên đã trúng vào trước ngực tên chủ quán giả. Miệng hấn phun máu tươi không ngớt, chết ngay đương trường.

Tên thợ hàn tuy võ công cũng tầm thường thôi nhưng khinh công gã được Chung gia ở Quỷ Kiến Sầu tại Ngạc Bắc truyền thụ đã vào hạng khá.

Miêu Nhân Phượng càng ráng sức rượt theo, chất độc càng phát tác mau lẹ.

Chân bước đã loạn choạng, không thể đuổi kịp được.

Tên thợ hàn thấy vậy trong bụng mừng thầm tự nhủ :

-Như vậy là hoàng thiên phù hộ cho, ta không cần ra tay mà lấy được cả bảo đao lẫn mỹ nhân.

Gã còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên có tiếng vèo vèo ở trên không vang lên.

Một vật đen sì vun vút lao tới. Gã toan né tránh thì đã không kịp rồi.

Nguyên Miêu Nhân Phượng biết là đuổi gã không kịp liền phẫn khởi luồng thần lực tối hậu liệng cây nhuễn tiên ra. Cây nhuễn tiên này đúc bằng thép đánh thẳng vào bụng tên thợ hàn chết ngay lập tức.

Lúc này, Miêu Nhân Phượng không thể chống chọi được nữa, ngã lăn xuống đất.

Nam tiểu thư phục xuống thì thể phụ thân, liếc mắt ngó thấy những cuộc ác chiến kinh tâm động phách. Cô khiếp phá đến thộn mắt ra. Sau cô thấy Miêu Nhân Phượng té xuống rồi liền lại nâng đỡ nhưng người y vừa cao vừa lớn mà cô lại yếu đuối, nâng đỡ không nổi.

Miêu Nhân Phượng thần trí hầy còn tỉnh táo nhưng nửa người dưới cứng đơ như gỗ. Y trở vào mình Tưởng Điền Hầu nói :

-Cô xục tìm trong người y lấy thuốc giải cho tại hạ dùng.

Nam tiểu thư theo lời quả nhiên mò được một bình thuốc nhỏ liền nói lại Miêu Nhân Phượng :

-Có phải cái này không ?

Miêu Nhân Phượng đã hôn mê ly bì, miệng đáp :

-Bất luận có phải hay không, cứ uống rồi sẽ liệu.

Nam tiểu thư mở nút, đổ nửa bình thuốc vàng ra tay rồi trút vào miệng Miêu Nhân Phượng.

Miêu Nhân Phượng cố sức nuốt thuốc xuống rồi nói :

-Giết hẳn ngay đi.

Nam tiểu thư kinh hãi, ấp úng đáp :

-Tiểu nữ... không dám giết... giết người...

Miêu Nhân Phượng lớn tiếng :

-Y là cừu nhân sát hại lệnh tôn.

Nam tiểu thư nhắc lại :

-Tiểu nữ... tiểu nữ không dám...

Miêu Nhân Phượng gắt lên :

-Lát nữa... hẳn tự giải khai được huyết đạo... tại hạ lại bị thương rất nặng... cả hai chúng ta sẽ chết về tay hẳn.

Nam tiểu thư hai tay cầm bảo đao. Rút đao ra khỏi vỏ nhưng thấy trong khóe mắt của Tưởng Điền Hầu lộ vẻ van lơn mà cô từ thuở nhỏ đến giết con gà con cá cũng không dám thì làm sao giết người được ?

Miêu Nhân Phượng trong lòng nóng nảy lớn tiếng quát :

-Cô không giết hẳn thì giết ta đi !

Nam tiểu thư giật mình kinh hãi, người cô run lên, bất giác đánh rơi đao xuống.

Thanh đao này có thể chém tan bia vỡ đá. Lưỡi đao rớt trúng đầu Tưởng Điền Hầu.

Bỗng nghe Nam tiểu thư cùng Tưởng Điền Hầu cùng rú lên một tiếng. Nam Tiểu thư té xỉu, đè lên mình Miêu Nhân Phượng. Còn Tưởng Điền Hầu bị bảo đao chém chết.

Miêu Nhân Phượng ôn chuyện cũ tới đây thì đứa nhỏ trong lòng tỉnh lại, vừa khóc vừa hỏi :

-Gia gia ! Gia Gia ! Má má đâu rồi ? Con đi với má má.

Miêu Nhân Phượng chưa kịp trả lời, đứa nhỏ quay đầu nhìn ra thấy thiếu phụ xinh đẹp ngồi bên đống lửa. Nó giang hai tay gọi rồi rít :

-Má má ! Lan Lan kiếm má má hoài.

Nó mừng quá nhảy lên muốn chạy lại ôm lấy thiếu phụ.

Mọi người trong nhà thấy đứa nhỏ kêu Miêu Nhân Phượng bằng " Ba ba ", lại hô thiếu phụ bằng " Má má " đều lấy làm kinh dị tự hỏi :

-Thiếu phụ kia hiển nhiên là vợ Điền Quy Nông mà sao lại là mẫu thân của con gái Miêu Nhân Phượng ?

Đứa nhỏ vẫn hô hai tiếng " Má má " khiến cho bầu không khí ở trong đại sảnh biến thành khẩn trương. Mấy chục người lớn đều lộ vẻ hoang mang. Chỉ một mình đứa nhỏ là nhảy nhót vui tươi.

Thiếu phụ đứng lên đi đến bên Miêu Nhân Phượng bồng đứa nhỏ.

Đứa nhỏ cười nói :

-Má má ơi ! Lan Lan kiếm má má hoài. Má má về đi thôi !

Thiếu phụ ôm chặt lấy đứa con nhỏ, áp mặt vào má nó.

Khóe mắt đứa nhỏ hãy còn ngân lệ chưa khô, bây giờ lại thêm nước mắt của mẫu thân nhỏ xuống nữa.

Quái hán cụt tay, mặt có vết đao vẫn ngồi co ro trong góc nhà, lẳng lẳng nhìn mọi người, bây giờ mới đứng dậy đi tới trước mặt Diêm Cơ. Lão ghé miệng vào tai gã thì thầm mấy câu.

Diêm Cơ biến sắc đột nhiên đứng dậy. Gã liếc nhìn Miêu Nhân Phượng ra chiều khiếp sợ.

Tiếp theo gã từ từ thò tay vào bọc lấy ra cái túi nhỏ bằng giấy dầu.

Người cụt tay cướp lấy mở coi thì bên trong có hai mảnh giấy đen. Lão lẩm nhẩm gật đầu, gói lại bỏ vào trong xong quay về góc nhà ngồi xuống.

Thiếu phụ đưa tay lên lau nước mắt. Đột nhiên nàng hôn vào má đứa nhỏ một cái thật lâu. Vành mắt đỏ hoe, nàng lại sa lệ. Sau nàng ráng nhẫn nại đứng lên đưa trả đứa nhỏ cho Miêu Nhân Phượng.

Đứa nhỏ la gọi thét lên :

-Má má ! Má má ! Sao không bồng Lan Lan ?

Thiếu phụ quay lưng về phía đứa nhỏ. Người nàng cứng đờ như xác chết, thủy chung không quay lại nữa.

Miêu Nhân Phượng nhẫn nại chờ đợi... chờ đợi thiếu phụ lên tiếng đáp lại... chờ đợi nàng quay lại ngó con gái một lần nữa.

Trong lòng Miêu Nhân Phượng muốn kéo mù lại, phóng chưởng đánh chết mù nhưng tựa hồ có người cản trở. Bản lãnh y bao trùm thiên hạ không ai địch nổi nhưng lòng dạ y lại mềm yếu, chỉ vì y yêu tha thiết thiếu phụ trước mắt kia.

Y nghe đứa nhỏ vừa khóc vừa la " Má má ! Má má ! Bồng Lan Lan đi ! ". Nó ở trong lòng y vẫn giãy giụa đòi đến với mẫu thân. Y nhẫn nại chờ đợi thiếu phụ trả lời một tiếng, ngó lại một lần nhưng mù vẫn mắt lấp tai ngơ, tưởng chừng trái tim mù cứng như sắt.

Mặc cho đứa nhỏ kêu gào la gọi, thiếu phụ vẫn không nhúc nhích, hai vai không rung động.

Làn máu nóng trong người Miêu Nhân Phượng chạy rần rần. Trái tim y bị tiếng kêu réo của đứa nhỏ làm cho tan nát. Thế rồi những chuyện xảy ra trước đây, ba năm trên đồng tuyết ở Thương Châu lại tiếp tục nổi lên trong đầu óc y.

Trên mặt đất đầy tuyết phủ nằm ngổn ngang sáu xác chết. Hai đùi Miêu Nhân Phượng bị trúng hai mũi độc châm của Tưởng Điền Hầu, nửa người dưới y tê chồn, không cử động được.

Nam tiểu thư sợ quá đến nỗi muốn khóc mà khóc không ra tiếng. Miêu Nhân Phượng nói :

-Cô dắt con ngựa kia lại đây.

Thanh âm y rất nghiêm khắc khiến Nam tiểu thư sợ quá mà phải tuân theo. Cô đi dắt ngựa đến bên Miêu Nhân Phượng. Cô lại đưa bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay to tướng để kéo y lên.

Miêu Nhân Phượng nói :

-Cô tránh ra !

Y nghĩ bụng :

-Cô hơi sức đâu mà kéo nổi ta đây ?

Lúc này hai chân y không hành động được nhưng y ráng cất mình lên, vươn tay nắm lấy bàn đạp, vận kinh lực ra cánh tay rồi tung mình ngồi lên ngựa. Y lại bảo Nam tiểu thư :

-Lượm lấy thanh đao kia.

Nam tiểu thư như người mất hồn lượm thanh bảo đao lên. Miêu Nhân Phượng thò tay trái ra, nắm lấy lưng cô, nhắc bổng cô đặt lên lưng ngựa.

Hai người cùng cưỡi chung một ngựa từ từ trở về tòa tiểu khách điếm.

Miêu Nhân Phượng phải vận hết kinh lực mới khởi ngất xỉu trên lưng ngựa. Đến trước cửa điếm, y nhờ hai tên tiểu nhị hút máu độ ở bắp đùi, hứa trả nhiều tiền mà bọn tiểu nhị vẫn kinh hãi ngần ngại.

Nam tiểu thư liền thò miệng vào vết thương hút từng búng máu độc nhổ ra. Cô biết rằng hai người đã đụng chạm da thịt thì cô thành người của y rồi, dù y là đao tặc cũng phải chịu. Hơn nữa cô không còn đường nào khác là phải đi theo y. Miêu Nhân Phượng cũng biết cô đã hút máu độc cho mình thì cuộc đời phóng khoáng ngang dọc của y đến đây là kết thúc. Trọn đời y phải bảo vệ cho cô gái này. Nỗi vui buồn của một vị thiên kim tiểu thư từ đây cũng là nỗi vui buồn của y vậy.

Miêu Nhân Phượng đã kịp thời uống thuốc giải của Tưởng Điền Hầu là có thể bảo toàn được tính mạng. Nhưng những mũi châm tuyết độc cực kỳ lợi hại, y cần phải điều trị mười ngày hay nửa tháng mới có thể cử động hai chân theo ý muốn. Y

lấy bạc đưa cho điểm tiểu nhị làm tiền phí tổn về việc mai táng phụ thân của Nam tiểu thư và năm người mưu đồ tranh đoạt bảo đao.

Nam tiểu thư cùng Miêu Nhân Phượng trọ trong một gian phòng để chiếu cố và bầu bạn với nhau sau cơn biến cố kinh tâm động phách.

Nam tiểu thư lúc nhắm mắt trên đất tuyết đã hé nhìn thấy thảm kịch phụ thân bị bọn cướp giết chết, lại nhớ tới lúc mình đánh rớt bảo đao giết chết một người nên trong lúc ngủ mơ cô thường sợ hãi khóc lóc.

Miêu Nhân Phượng không biết khuyên nhủ vớ về nhưng cô thấy y nét mặt trầm tĩnh và khỏe mắt lộ ra đồng tình, cô cũng bớt phần sợ hãi.

Nam tiểu thư kể cho y hay phụ thân cô là Nam Nhân Thông khi làm quan ở Giang Nam bắt một tên cướp biển lấy được thanh Lãnh Nguyệt Bảo Đao. Chẳng bao lâu Nam Nhân Thông được điều động lai kinh. Lão định đem thanh bảo đao này dâng cho quan thầy và trong lòng tràn trề hy vọng. Không ngờ vì nó mà lão uổng mạng.

Miêu Nhân Phượng hỏi danh tính tên cướp biển nhưng Nam tiểu thư không hiểu. Cô chỉ biết tên tướng cướp đó bị giam trong ngục rồi mắc bệnh mà chết.

oOo